

ZALÁN TIBOR

„Alkalmi versek” gyerekekhez

Bobó forog

Bobó ha jobbra fordul,
a világ jobbra fordul.

Bobó ha balra fordul,
a világ jobbra fordul.

„Hogy van, hogy én
akármerre,
a világ meg csak
ugyanarra?” –

kérdi Bobó,
s fülig mosoly
kicsi arca

Bobó hintázik

Bobó alatt száll a hinta,
ő a hintán a palinta,
kezében egy palacsinta.
Csupa lekvár mindene.

Ég felé száll, énekelget,
igen víg a lekvár-gyermek,
számára még minden csoda,
minden szívárványos permet.

Hinta-linta-palinta,
ég felé röpül a hinta,
zöld és kék és barna a föld,
és mint Bobó szeme – tiszta,

s illatos, mint a lekváros
palacsinta.

Bobó beolvas

Valaki igazán megmondhatná
a felnőtteknek, hogy komolyabban kéne
venni ezt a mi viszonyunkat!
Mire gondolk?
Ne hívjanak például Tütyikémnek,
Mutyikámnak, Kis Bűdösbogaramnak
és Tündérvirágomnak se!
Csakúgy tartózkodnék a helyükben
a Kis Dagadék, a Pufikám, a Gömböcke
és a Döbrögi elnevezésektől is.
Ne gyűgöjjenek hozzám, mintha
félkegyelmű lennék, mert attól herótom van,
megvan nekem a magamhoz való eszem!
Ne paskolják ezerrel popómon a pelenkát,
mert bár nem fáj, semmiképpen sem méltó
az ilyesmi hozzám, leendő férfihoz.
Ne csipkedjék pirosra az arcocskámat,
hogy közben azt mondják mézesen: Kis Pampuskás,
Bucifejű Kisszentem, Én Picinyem, Hörcsögöm.
Ne gyűljenek össze visongva, ha
végre sikerül kiadósat kakálnom, nem az
én érdemem, a természet végzi bennem a dolgát.
Ne kacagjanak egymást
túlvisongva akkor sem, ha
elersztek egy-egy harsányabb pukit,
ne simogassák utána a hasamat, ne gratuláljanak,
ilyenkor nem én produkálom magamat,
csak a szelek dolgoznak önfeledten bennem.
Ne csókolgassanak össze, se vissza, mert
olyankor ragadok és egészen más szagom lesz,
mint amihez normálisan hozzá vagyok szokva!
Azt se mondják, hogy az anyukámra
hasonlítok, máskor meg, hogy az apukámra,
vagy egyszerre mind a két nagymamámra,
keresztanyámra, keresztapámra, mert
én senkihez sem hasonlítok
magamon kívül, legfeljebb a nagyapámra,
mert neki szakálla van, és nekem is lesz
szakállam, ha nagy leszek, csak nem teljesen
olyan, mint az övé, mert az övé egészen ősz már.

Sorolhatnám hosszan. Nem teszem.
Talán megteszem majd máskor.
De tényleg! Vegyük egymást komolyan!
Különben előbb-utóbb felmondok,
és elszegődöm egy másik családhoz gyerekeknek!

Árnyak tánca

Éjjelente a plafonon
huncut árnyak járnak,
táncolnak meg huzakodnak,
olykor furulyáznak.

Néha békát formáznak meg,
néha lusta macskát,
máskor sárkányt, lángot fújót,
vagy egy medve mancsát.

Van, hogy bőgő elefántot,
egér rezgő bajszát,
van, hogy lógó hasú kutya
lassú vonulását.

Egyszer pingvin totyog át a
szélben hajló hídon,
másszor bálna púposkodik
fönn a habzó vízen.

Olykor hajó ringatózik
végtelen tág égen,
máskor bohóc karikázik
egyetlen keréken.

Árnyak táncát nézi Bobó,
tátva marad szája,
ablakon túl ezüst dalát

a Hold dudorássza

Szabó Zalán Árpád, 2014. augusztus 3.

Leonardo első vászna

Leonardo
első vásznán
a nagyapa
feje búbján
ül egy légy.

Leonardo
első vásznán
a nagymama
szemüvegén
lepke lép.

Leonardo
első vásznán
anya folyton
zongorázik –
cefetül.

Leonardo
első vásznán
apa éppen
gitározik –
cudarul.

Leonardo
első vásznán
cukorból van
szék az asztal,
a szoba.

Leonardo
első vásznán
Leonardó
ból a világ –
s így van jól.

La prima tela di Leonardo.

Sulla prima tela di Leonardo c'è il nonno con una mosca sulla cima della testa. Sulla prima tela di Leonardo c'è la nonna che ha sugli occhiali una farfalla. Sulla prima tela di Leonardo c'è la sua mamma che continuamente suona il pianoforte - appassionatamente. Sulla prima tela di Leonardo c'è il suo papà che suona la chitarra - forsennatamente. Sulla prima tela di Leonardo c'è una sedia, un tavolo, una stanza fatti di zucchero. Sulla prima tela di Leonardo c'è un mondo fatto di Leonardo - e così va bene.

Alexa-Lazzari Leonardo, 2009. november 16.

Vaszerit Bokányi Anna verse

Barna hajnal xlymes hangja
Otdja benned mit az álmod,
Kéklék más lent az ég alja,
Álom-cukok át- meg átmos,
Nyugtalan lenel...

*

Indul benned új napj felé
A sok szin és iz is illat.
Néhaug megis átjut rejtek,
Néhaug sóhaj még cillan...
Aztán fingle lép.

¶

Amikor mentél

Zoltán

Budapest, 2011. június 8.